

« La que crudă încercare mă suppuî, o Dumnezeu! strigă bătrânul, scoțând unŭ suspinŭ. Cătã ore sã viețuiescŭ atãta, spre a fi marturŭ la o asemenea nenorocire ! »

Nicŭ-unulŭ din copii sei nu mai puteã vorbi; suspinele le înecã cu totulŭ vocea.

« Copii mei, le disse Riemann dupõ quãte-va minute, sã ne ducem la palatulŭ guvernatorului. Sacrificiulŭ bunului Conrad nu va fi nefolositorŭ pentru noi. Miseria nãstrã l'ar mŭhni și mai mult dequãtŭ selavia. Cunnoscŭ inima lui, asemenea o cunnoscețŭ și voi. Põte quõ Dumnezeu ne va arãta callea mãntuirii nãstre. Sã nu perdemŭ speranța în bunãtatea sa paternã : ellŭ încercã pe ómenŭ; ânsã nicŭ-o-datã nu-ŭ lassã sã pérã, pe quãt timpŭ ei nu s'aũ fãcutŭ nedemnŭ de bine-facerile salle. »

Infine, ei plecarõ cu inima înecatã de suspine și cu ochi plini de lacrãmi.

CAPITULULŬ IX.

Bunulŭ marinarŭ.

Ajungõnd la palatulŭ guvernatorului, ei așteptarõ îndelungŭ; fiind-quõ queŭ-l-altŭ emigranțŭ le